

Full diocesà

4 de febrer del 2018

p4 i p5 — Informació sobre obres de restauració a Prats de Lluçanès i al Ripollès

p6 — Declaracions del secretari d'Estat vaticà sobre la situació catalana

Gira papal a Xile i Perú

El papa Francesc va afrontar fa uns quants dies una nova visita a una regió que coneix molt bé i en la qual apareixen nous reptes per les transformacions i els canvis socials.

Xile, on Jorge Mario Bergoglio va passar una temporada en la seva joventut, va ser la primera etapa del viatge amb una situació difícil: una Església debilitada pels casos de pederàstia i una secularització social pròpia dels països amb una classe mitjana enriquida amb rapidesa. L'ambient social i mediàtic ha estat de fredor i certa hostilitat; tanmateix, la majoria dels xilens, segons les esquestes, han valorat positivament la visita del Pontífex, que va condemnar sense pal·liatius els casos d'abusos entre eclesiàstics i

va deixar escenes entranyables, com la visita a una presó femenina, un casament en ple vol i Francesc baixant i atenent una agent de policia que havia caigut del cavall. Tant de bo que els catòlics xilens recuperin la confiança perduda en un país d'herència catòlica hispana.

Al Perú, en canvi, la visita fou calorosa en totes les seves etapes. En ambdós països, visita a les respectives autoritats; trobada amb els joves; paraules exigents a l'episcopat, clergat, religiosos i seminaristes; i molts gestos de proximitat als fidels. El Papa ha fet una valoració positiva de la seva gira, en què va coronar dues imatges de la Mare de Déu: la del Carme xilena i la de la Porta peruana.

«Quan encara era fosc, es llevà, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant»

Diumenge V durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Job

Job digué als seus amics: «L'home, a la terra, no està sotmès a servitud? No passa la vida com un jornal·ler? Com un esclau es deleix per assegurar-se a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora, ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

(7,1-4.6-7)

Salm responsorial

Lloeu el Senyor, que conforta els cors desfets.

(Salm 146)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballo per difondre l'evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dóna el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

(9,16-19.22-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà i la va fer llevar, la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la

ciutat s'havia aplegat davant la porta i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era. De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó, amb els seus companys, sortí a buscar-lo. Quan el trobaren li digueren: «Tothom us està buscant.» Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc i traient els dimonis.

(1,29-39)

«M'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui»

Les dues cares de la realitat

Jean Hakolimana, prev.

Sortint de la sinagoga, lloc públic controlat pels representants de la institució jueva, Jesús se'n va en un lloc privat, la casa de dos dels seus deixebles, Simó i Andreu. Aquests dos no han assistit a l'ofici de la sinagoga, signe de la seva ruptura amb la institució jueva. Amb aquesta informació concisa, Marc ens presenta la realitat religiosa que ha d'afrontar Jesús. Al costat del judaisme oficial representat per la sinagoga, comencen a formar-se cercles dissidents dispersos per cases. Jesús va descobrint a poc a poc la mentalitat d'aquests grups. A la sinagoga no hi anava conscient de trobar-hi un endimoniat, talment a casa de Simó i Andreu no s'espera una sogra amb febre. Entra i es troba amb una situació que s'ha d'afrontar. La febre de la sogra de Simó reflecteix l'actitud de certs grups marcats per la febre reformista, impacients davant la lentitud dels canvis anhelats. La curació que obra Jesús subratlla la incompatibilitat entre l'ardor reformista que regna en el cercle de Simó i el seguiment de Jesús expressat en el servei. És curiós que Marc situï la dita curació en la sogra i no en Pere. De fet, aquest es mantindrà en la mateixa actitud al llarg de tot l'evangeli.

Igual que Jesús, estem en un moment marcat per un gran anhel de canvis. Moments com el nostre demanen més serenitat que no pas embranzida. Com ho ensenyava un poeta francès: paciència i temps són més eficients que força i ràbia. La febre reformista, quan no va dosada amb serenitat, genera zelotes, és a dir, reformistes violents. L'evangeli d'avui ens recorda que els grans reptes s'afronten millor amb serenitat i pregària per a combatre amb força i esperança.

La imatge

Era dissabte, a Cafarnaüm; en sortir del culte a la sinagoga, Jesús i els seus acompanyants van a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó és al llit amb febre; Jesús s'hi acosta, li dóna la mà i la fa aixecar. I torna a la vida habitual: servir els seus hostes.

A la posta del sol farà semblantment amb malalts i endimoniats; tot plegat, signe de la missió alliberadora del Messies.

La sogra de Simó (1868). Fen Ditton

Lit. hores: Setmana I

5 dilluns

—Santa Àgata, verge i màrtir (230-251)
—Santa Calamanda, màrtir (†304)
1 Reis 8,1-7.9-13 / Salm 131 /
Marc 6,53-56

6 dimarts

—Sant Pau Miki, màrtir (1564-1597)
1 Reis 8,22-23.27-30 / Salm 83 /
Marc 7,1-13

7 dimecres

—Sant Ricard, laic (†720)
—Santa Juliana, viuda (†435)
1 Reis 10,1-10 / Salm 36 /
Marc 7,14-23

8 dijous

—Sant Jeroni Emilià, religiós (1486-1537)
1 Reis 11,4-13 / Salm 105 /
Marc 7,24-30

9 divendres

—Santa Apol·lònia, màrtir (†249)
1 Reis 11,29-32;12,19 / Salm 80 /
Marc 7,31-37

10 dissabte

—Santa Escolàstica, verge (c.480-c.543)
—Sant Guillem, monjo
1 Reis 12,26-32;13,33-34 / Salm 105 /
Marc 8,1-10

11 Diumenge VI de durant l'any / Cicle B

—La Mare de Déu de Lurdes
Levític 13,1-2.45-46 / Salm 31 /
Corintis 10,31-11,1 / Marc 1,40-45

Prats de Lluçanès necessita restaurar el campanar parroquial

Redacció

La part superior del campanar de l'església parroquial de Prats Lluçanès necessita una actuació duradora per a la seva restauració. Tot i que ja s'han realitzat actuacions per a evitar perills, el campanar necessita una rehabilitació en la seva part superior: la part inferior ja està arranjada des de mitjan segle passat.

Un element emblemàtic del poble

El campanar actual, de dinou metres d'alçada, va ser edificat l'any 1854. És la construcció religiosa de dimensions més grans que hi ha al municipi. L'any 1950 es va reforçar interiorment amb una paret de totxo massís de tres cares fins a l'alçada del rellotge, ja que, pel que sembla, tenia esquerdes que en feien perillar l'estabilitat.

Pel gener del 2017 es van retirar pedres que perillaven de caure del campanar, amb mitjans manuals i amb l'ajuda d'una grua telescòpica. També es va desmuntar la balustrada del coronament, que tenia pedres trencades i hi havia perill de desprendiments.

Obres de reparació

Les patologies que presenta el campanar no són estructurals sinó només de revestiment i deteriorament de les pedres exposades a la intempèrie, i principalment es concentren a la part superior.

Els punts d'actuació que preveuen les obres són: la barana superior, la coberta plana, la cornisa, les motlures, els carreus, l'estuc de calç i la façana de la rectoria.

Ha començat la campanya per ajudar al finançament de l'obra

Campanya per al finançament

L'import total del pressupost de les obres supera la xifra de 93.000 euros, una xifra considerable. Mn. Josep Casals, el rector, ha explicat que la parròquia compta amb la col·laboració de l'ajuntament i que per a ajudar al finançament ja s'ha organitzat una rifa de pernils i una tómbola. També sembla que es buscarà l'ajuda d'altres administracions. Si hi ha persones que vulguin col·laborar-hi poden dirigir-se a la parròquia: tel. 93 856 01 81.

El patrimoni eclesial del Ripollès es restaura

Anna Guixà

El patrimoni del bisbat de Vic, especialment el situat al Ripollès, el passat any 2017 va gaudir d'un magnífic procés de restauració. Des del bisbat de Vic, i d'acord amb el projecte Episcopus, s'ha fet una clara aposta perquè any rere any puguem millorar les esglésies de la nostra diòcesi i s'hi puguí practicar el culte de la forma més adient. En aquest sentit, gràcies a una línia de subvenció de la Diputació de Girona, aquest darrer any s'ha pogut intervenir en la restauració de cinc esglésies de la zona del Ripollès.

Cal posar de manifest la gran tasca que s'ha fet al territori per a buscar el finançament que requeria l'actuació. Amb una inversió total de gairebé 120.000 euros, la Diputació de Girona ha subvencionat gairebé el 50% del cost. La resta, 62.377,44 euros, han estat possibles gràcies a la recerca de finançament extern a través de donacions voluntàries, col·lectes i recursos propis de les parròquies del bisbat. Cal donar les gràcies a tots els col·laboradors, especialment als rectors de cadascuna de les parròquies, que han fet una feïnada ingent.

Actuacions realitzades

Sant Feliu d'Estiula: s'ha arranjat la coberta i s'han realitzat reforços estructurals als murs que tenien esquerdes. L'actuació ha tingut un cost total de 20.000 euros.

Els Dolors de Sant Joan de les Abadesses: s'han consolidat els paraments originals, s'ha fet neteja, sanejament dels paraments originals i s'ha realitzat una reproducció dels esgrafiats en les parts perdudes. Una intervenció molt esperada i que ha tingut un cost total de 23.333 euros.

Santa Maria de Ciuret (a Santa Llúcia de Ciuret de Vidrà): s'ha fet la major obra durant l'any 2017, amb una actuació total de 32.300 euros, que ha consistit a restaurar el retaulle interior de l'església amb una especial atenció a la seva conservació.

Santa Maria de Camprodon: s'ha fet una actuació urgent de condicionament de la teulada del campanar, s'ha refet la coberta, intervenció estructural a la paret oest de la nau principal i sanejament de les parts exteriors del tem-

Santa Maria de Ciuret

ple on actualment hi ha desnivell. L'actuació ha estat de 24.444 euros.

Santa Maria de les Lloses: s'ha restaurat el campanar, que estava en força males condicions. L'actuació ha costat 20.000 euros.

Sant Miquel de Setcases: s'ha començat la construcció d'una nova tanca de seguretat que permetrà de tenir les portes obertes del temple; per un valor de gairebé 22.000 euros (en aquest cas l'ajuda ha vingut del fons europeu POCTEFA).

Ens agrada pensar que posem en valor el patrimoni eclesial que tenim al nostre bisbat, i és així com aquest any 2018 ja tornem a pensar en noves línies d'actuació. En moltes de les ubicacions s'intentarà seguir aquest procés de restauració i incorporar-hi noves actuacions en nous indrets.

Cardenal Parolin sobre Catalunya: que les parts parlin i s'escoltin

Redacció

El secretari d'Estat de la Santa Seu, el cardenal Pietro Parolin, afirma que en la situació política actual a Catalunya «el que fa l'Església és animar les parts perquè continuïn parlant i escoltant-se». Parolin va fer aquestes declaracions en una entrevista que publica el setmanari *Catalunya Cristiana*.

El secretari d'Estat assegura que, «com és sabut, la Santa Seu, en estreta relació amb l'episcopat, segueix amb atenció els esdeveniments a Catalunya, i en particular el futur de l'escenari que s'ha dibuixat després de les eleccions al parlament autonòmic del 21 de desembre passat».

En aquest escenari no manifesta cap valoració política dels resultats i remarca que «correspon a les parts involucrades analitzar aquesta situació de desencontre polític». També demana «una reflexió amb honestedat i sinceritat» a tots els actors polítics i socials.

Parolin és el màxim representant de la diplomàcia de la Santa Seu i recull el primer pronunciament oficial del Vaticà sobre la situació política a Catalunya.

Jornada d'Apostolat Seglar

Pere Oliva, prev. delegat diocesà de Pastoral Seglar de Vic

El dissabte 27 de gener, seguint una tradició recent, va tenir lloc, la Jornada d'Apostolat Seglar a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Organitzada per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya, va aplegar laics de les diverses diòcesis catalanes. Dues ponències van emmarcar la matinal: la dimensió personal, a càrrec del P. David Guindulain, s.j., i la dimensió comunitària, a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Toni Vadell.

En l'acolliment, Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, va dirigir-nos unes paraules de benvinguda. El tema del discerniment i l'acompanyament des de diverses perspectives es presentà com quelcom ineludible. Haver experimentat el Senyor és decisiu per a poder caminar al costat dels altres.

Com apuntà el bisbe Xavier Novell, la temàtica era: «Des de la diversitat i l'especificitat de cada vocació, personal i eclesial, com escoltar, discernir, viure i deixar-se acompanyar» i tenir present que la vocació missió ha de configurar la nostra vida i ens fa instruments de la salvació en el món. Al migdia, la celebració de l'eucaristia va esdevenir un moment clau de la trobada i l'homilia del bisbe Toni Vadell encoratjava tothom al treball de la missió.

Un centenar d'assistents van participar en la jornada, que va finalitzar amb un dinar informal en el Casal de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

L'article

La família: escola de treball

Josep Maria Rovira Marsal

Si la família és l'àmbit vital per excel·lència, també ho és per a ensenyar a treballar. És la millor escola de treball.

Tinc la convicció que gran part dels problemes que els adults troben en la realització del seu treball ve de molt més enrere del que suposen: de la primera infància i de l'adolescència, i en gran part a través de l'exemple rebut en la pròpia família, en primer terme, i de l'escola, en segon.

L'esperit de servei que es viu espontàniament en una família, la distribució d'encàrrecs, sentir la llar com a cosa de tots i no com un hotel on es va a menjar i dormir sense cap obligació, l'exemple dels pares en el treball dins i fora de casa, la valoració positiva que se'n fa, les virtuts que s'han exercitat des de petits, influeixen de manera important en com es plantejarà una persona el treball de gran.

Una manera d'educar en el treball i també la responsabilitat dels fills, fent-los sentir la família i la llar com a cosa seva, és per mitjà dels encàrrecs. D'altra banda, és també la manera de repartir el treball de la casa de manera que no recaigui tot sobre una única persona: la mare. Els encàrrecs són petites feines de la vida diària d'una llar que es poden encomanar als fills. Podríem distingir-ne tres tipus: els que fan referència a les pròpies coses, els que fan referència a la llar i els ocasionals.

Gran part dels problemes dels adults vénen de la infància i l'adolescència

Com moltes altres coses, aquesta col·laboració en les feines de la llar és relativament fàcil iniciar-la des de ben petits, i és més difícil començar-la de més grans. De petits, els nens desitgen ajudar, imitar els grans en allò que fan. Amb la seva curiositat natural i els nostres elogis n'hi haurà prou per a crear l'hàbit de participació en les tasques de casa. Aprofitem-ho i estimulem-la, encara que de vegades sigui més fàcil i millor fer-s'ho un mateix. Més endavant haurem d'anar inculcant el sentit del deure, no com una estricta obligació de fer les coses, sinó com una conveniència de prestar l'ajuda necessària per al bé de tots. D'aquesta manera aniran adquirint la responsabilitat de fer-ho lliurement.

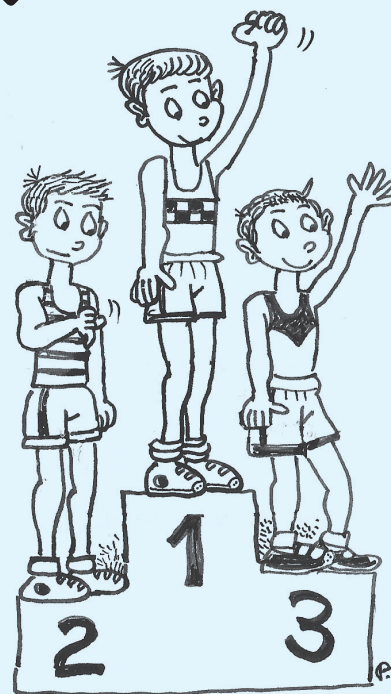
Hem de perdre la por de donar responsabilitat als nostres fills. És un error molt gran pretendre estalviar-los feina, donar-los una vida més còmoda — perquè podem— que la que vàrem tenir nosaltres. Qualitat de vida no és comoditat vital o aburgesament. Un fill sense responsabilitats a casa, tampoc no n'agafarà al col·legi, en el treball escolar ni més endavant.

La Dita

«A la tercera va la vençuda»

Sebastià Codina, prev.

La perfídia mata la caça. Deuen voler dir, si fa no fa, el mateix. No es pot dir: no hi ha res a fer, no me'n sortiré, tant és fer com no fer... i altres gemecs per l'estil. El bon pagès, després d'una mala anyada, l'any vinent torna sembrar. Això de la tercera és un refrany militar. L'exèrcit romà estava format per tres línies: la primera, composta pels inexperts per a parar el cop, encara que costés la vida de molts; la segona, formada per soldats més ben armats i coneixedors dels embolics militars, i la tercera, els més experts, els més ben conceptuats, els que s'emportaven la victòria i la penjarella dels galons...

La dita fa referència a «la tercera», que s'identifica amb l'obtenció de la finalitat proposada.

La pietat popular: el poble s'evangelitza a si mateix

Romà Casanova, bisbe de Vic

Foto de Jordi Vives

Al nostre poble, gràcies a Déu, hi ha pietat popular; certament que com les brases sota la cendra, que no es veuen, però que, si hi apropes la mà, notes la seva escalfor. Entenc per pietat popular totes aquelles expressions de pregària i de devoció que una cultura cristiana ha anat forjant al llarg del temps. Cada generació cristiana, assumint el que rep de les generacions anteriors, crea la seva pròpia expressió de fe. I, com diu el sant pare Francesc: «El poble s'evangelitza contínuament a si mateix. Aquí agafa importància la pietat popular, veritable expressió de l'acció missionera espontània del Poble de Déu. Es tracta d'una realitat en permanent en desenvolupament en què l'Esperit Sant és l'agent principal» (EG, 122).

En altre temps sota una pretesa puresa de fe i, també, amb un corrent de pensament dessacralitzador, que tenia el perill de caure en un mer activisme i una peresa per no complicar-se la vida davant els embats del secularisme, es van anar abandonant, tant a nivell personal com familiar i comunitari, les expressions de pietat popular que ajudaven a mantenir la fe en el poble cristià. Eren aquelles expressions de pietat personal, amb oracions apreses, cants

devots i expressions públiques de devoció; i, juntament amb això, diverses associacions. En altres llocs, havent mantingut aquestes expressions de fe, heretades i posades al dia, el secularisme no ha estat pas tan fort com entre nosaltres. Per dir-ho d'una manera clara, els han estat com dics de contenció de la pujada del riu; o també, com refugis que, en cas de bombardeig, els han fornit indemnitat.

En aquests moments de nova evangelització no podem menysprear cap expressió de fe, encara que no tots els qui la viuen per tradició no ho facin des de la mateixa fe cristiana. Aquesta expressió per ella mateixa ja porta la llavor de la fe que l'ha feta néixer. Ens pertoca a nosaltres cristians amb zel evangelitzador ajudar a retrobar el sentit del que es fa i acompanyar-la amb el testimoniatge cristià i la caritat a la qual sempre porta la fe autèntica. En cada generació la fe cristiana fa brollar expressions de pietat popular que són manifestació d'un poble que s'evangelitza a si mateix. Tinguem ben clar que sense pietat, sense pregària, la fe no es pot mantenir en el cor d'un poble. No tinguem por del que brolla del poble cristià. L'Esperit Sant l'acompanya i el guia.

